

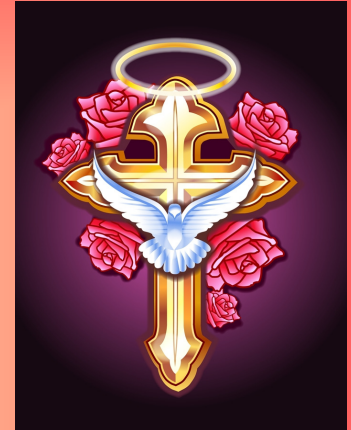
Pisarakirje

Elokuu 2012

Rukousilta, jossa musiikkia, todistuksia ja sanaa

ma 3.9.2012 klo 18:15
Kahvitarjoilu klo 17:30
osoitteessa Nummiojantie 126 03320 Selki
Tiedustelut puh: 040 537 7739

Uskon todistuspuhujiksi tulee Venäjältä ryhmä, mm Popovkan Zenja, Porhovin Pasha, ja "konserninjohtaja" Leonid Tilaisuuden järjestävät yhdessä Pisara ja Selin rukousryhmä **Sydämellisesti tervetuloa!**

Heitä ja muita Pisaralaisia voit tulla tapaamaan myös:

- 4.9. klo 19 Raamattuopisto Kauniainen
- 5.9. klo 18:30 Nummelan srk-talo, Lähetysilta
- 7.9. klo 18 Vuosaaren kirkko, Kuninkaan ilta

Äitiyhdistyksemme

Riihimäen Idäntyö viettää 20-vuotisjuhlaansa

Riihimäen keskuskirkossa 2.9. klo 18.00

Ohjelmassa mm. kuvaelma Tyrmäryhmän toiselta matkalta ja Riihimäkisten tulliballadi. Helena Jokinen esittelee kirjoittamansa Idäntyön historiikin, jota voi ostaa 30 € hintaan.

Mukana venäläisiä ystäviä kuten Peshkovit, Smirnovit, Murugovit sekä tutut tulkit Ida Makarova ja Eleonora Skrypina. Lopuksi yhteinen israelilainen tanssi ja kakkukahvit.

Suunnitteilla olevat matkat

Vihdin ryhmä:

28. - 30.9. Venäjälle, Pietariin
Syys- tai lokakuussa Latviaan
9. - 11.11. Venäjälle, Pietariin
30.11.- 2.12. Venäjälle, Porhoviin

Espoon-Kouvolan ryhmä:

21. - 23.9. Venäjälle
6. - 8.10. Viroon
20.10. Venäjälle, Kirvuun
14. - 16.12. Viroon

Kirjeen sisältö:

Ajankohtaista sivu 1
Pisarakasvo Paula sivu 2
Pisara elävää vettä Eeva Halme sivu 3

Matkaraportit:

Pskov 15. - 17.6. sivut 3 - 4
Viro 27. - 29.7. sivut 5 - 6
Pietari 3. - 5.8. sivut 6 - 7
Rukous- ja kiitosaiheet sivu 8

Paula Suominen

Paula on syntynyt Terijoella 1935, jonne hänen vanhempansa olivat muuttaneet ennen sotia. Myös Paula joutui täten jakamaan evakoiden kohtalon. Evakkoina perhe joutui muuttamaan useasti paikkakuntaa, ennen pysyvää asettumista Pohjanpitäjään. Paula oli tuolloin 12-vuotias.

Paula kävi Karjaalla oppikoulun ja sen jälkeen emäntäkoulun Järvenpäässä. Hän pääsi sosiaalialan harjoittelijaksi, kiinnostui alasta ja kävi Helsingin Yhteiskunnallisen Korkeakoulun valmistuen sosiaalihuoltajaksi. Hän työskenteli useilla eri paikkakunnilla vanhainkodinjohtajana mm. Alavudella ja viimeksi Somerolla, josta jäi eläkkeelle 1994.

Paula on ollut hyvin aktiivinen myös eläkepäivinä. Hän harrastaa paljon. Hänen harrastuksiin kuuluu vapaaehtoistyö, ulkoilu, kuorolaulu, käsitöiden tekeminen ja Someron ev.lut seurakunnan yhteydessä toimivan Svenssonin lähimmäispalvelukeskuksen käsityöpiirien vetäminen. Siellä hän käy vapaaehtoisena valmistamassa myös maittavia aterioita työttömille ja eläkeläisille. Lisäksi vanhuskerhojen ohjaaminen käy häneltä ja usein hän vierailee terveyskeskuksessa pitämässä lukupiiriä.

Somerolla toimivassa Putiikissa, joka on seurakunnan eri käsityöpiirien yhteinen myyntipiste, Paula toimii vetäjänä ja jakaa työvuoroja muille vapaaehtoisille. Myös Pisara on saanut olla osallisena Putiikissa sen perustamisesta alkaen ja siellä on myynnissä kirpputoritavaroitamme, joilla osaltamme rahoitamme lähialueille tehtäviä avustusmatkoja.

Paula oli Pisaran alkuajoina aktiivinen

avustusmatkoille osallistuja. Hänen ensimmäinen matkansa oli jo ennen Pisaran perustamista Kansan Raamattuseuran tekemä matka Puskinin kirkkoon vuonna 1989. Hän kävi myös Terijoella aluksi kotiseutumatkoilla tutustumassa synnyinseutuunsa. Turun Inkeriläisten yhdistyksen tekemillä matkoilla hän tutustui ystävänsä avustuksella Pietarilaisiin sisaruksiin Maria Popovaan ja Bertta Jänikseen. (Edesmennyt Bertta oli Pisaran alkuajoina useasti tulkkina matkoillamme.)

Ensikosketuksen Pisaraan Paula sai allekirjoittaneen välityksellä. Pisara oli juuri perustettu vuonna 1999 ja into viedä avustustavaraa vangeille ja katulapsille oli suuri. Someron seurakunnan silloinen diakoni Jatta Heporauta teki omia avustusmatkoja Hattulasta käsin. Hän vei bussilasteittain avustustavaraa ja kotiseutumatkailijoita lähialueille, eri puolelle Karjalaa, sekä Kuolan niemimaata Pitkäsen Tapanin busseilla. Otin Jattaan yhteyttä ja aloimme suunnitella yhteisiä avustusmatkoja, joilla saimme vietyä bussilla kerrallaan suurempia määriä Pisaran tavaraa. Näillä matkoilla myös Paula oli usein mukana.

Paulan kanssa matkustimme milloin Pitkäsen ja milloin somerolaisen Tähtisen busseilla. Matkustimme myös riihimäkeläisten kyydillä, joista parhaiten Paulan mieleen on jäänyt Jukka Järven autokyyti Lugaan, joka on 200 km Pietarista etelään. Myös edesmennyt Aili Roosipuu oli mukana näillä matkoilla korkeasta iästään huolimatta. Aili, Paula ja tulkkimme Liisa Lankinen saivat tutustua toisiinsa ja pitkä, lämmin ystävyys heidän välillään syntyi.

Paulan sydämeen jäi pysyvä muisto miesten asuntolasta Pietarista, jota olemme tukeneet yhdessä Riihimäen idäntöyön kanssa. Hänen mielestään se on hyvin tärkeää työtä. Vankiloissakin Paula vieraili joskus kanssamme. Hänen mieleensä on erityisesti jäänyt Lebedevan poikavankilan hengellinen tilaisuus, jonka pidimme pojille. Mitään ikäviä muistoja ei hänellä ole jäänyt vankilakäynneiltäkään.

Tulevaisuuden suhteen Paula on luottavainen. Hän tekee vapaaehtoistyötä sen mukaan, mitä hänelle suodaan. Työ Pisaran kanssa on antanut hänelle paljon. Passia hän ei ole enää hakenut, mutta hän tekee mielellään työtä Pisarankin hyväksi, muiden vapaaehtoistöidensä lomassa Putiikissa ja toimii edelleen yhdistyksemme toisena tilintarkastajana.

- Tarja Kauppinen -

Pisara elävää vettä

- niin kuin mekin anteeksi annamme

Nyt jo Taivaan kotiin siirtynyt nuori mies kertoi minulle kerran, mitä hänelle tapahtui vankilassa uskoontulon jälkeen. Toveripiiri vaihtui ja sen johdosta vanhat kaverit pieksivät hänet joukolla pahanpäiväisesti. Uskonystävä löysi hänet itkemästä ja luuli sen johtuvan kivusta - mutta ei. Itku johtui siitä uudesta ja uskomattomasta asiasta, että sydämeen tulvi rakkaus lyöjiä kohtaan.

Muistin tämän lukiessani kesällä uudelleen Corrie ten Boomin kirjan "Kätköpaikka". Ten Boomin perhe piilotti Hollannissa natsimiehityksen aikana kymmeniä juutalaisia omaan kotiinsa. Lopulta heidän toimintansa paljastui ja heidät vangittiin: yli 80-vuotias isä kuoli jo parin viikon sisään. Tyttäret Corrie ja Betsie vietiin keskitysleirille Saksaan. Kirja kertoo koskettavasti siitä, miten he kokivat Jumalan johdatuksen ja Jeesuksen läsnäolon äärimmäisissäkin oloissa. Betsie näki ennen menehtymistään selvästi, mikä tehtävä heille oli annettu: Ihmisille on kerrottava, että rakkaus ylittää ahdistuksen.

Vapauduttuaan Corrie perusti sodan runtelemille ihmisille hoitolaituksen suuren puutarhan ympäröimään taloon. Keskitysleireillä ja vastaavissa oloissa olleiden toipumisen avainsana oli anteeksiantaminen. "Jokaisella toipilaalla oli lyönti, joka hänen täytyi antaa anteeksi: naapuri, joka oli ilmiantanut hänet, raaka vartija, sadistinen sotilas". Corrie tiesi mistä puhui, sillä hän oli itse saanut kokea

anteeksiantamisen ihmeen aivan yliluonnollisella tavalla, kun sodan jälkeen joutui kasvokkain entisen vartijansa kanssa.

Parantumisen edistyessä Corrie kertoi hoidokeilleen toisesta perustamastaan kodista. Siellä asui niitä, jotka olivat toimineet natsien puolelle ja sodan jälkeen joutuneet yhteiskunnan hylkiöiksi. Tähän kotiin ei tullut vieraita eikä postia. "Kun Kansallissosialistisen liiton entisten jäsenten mainitseminen ei enää saanut aikaan vihanpurkauksia, tiesin, että kyseisen ihmisen tervehtyminen ei enää ollut kaukana. Ja sinä päivänä, kun joku sanoi: 'Mahtaisikohan joku noista ihmisistä, joista kerroit, välittää kotona kasvatetuista porkkanoista?', tiesin että ihme oli tapahtunut."

Corrie ten Boom kulki vielä iäkkäänä ympäri maailmaa levittämässä hänelle avautunutta rakkauden sanomaa. Eräässä afrikkalaisessa vankilassa miehet ensin näyttivät suhtautuvan vieraaseen lähes pilkallisesti, mutta kun he ymmärsivät, että tämä nainen oli kokenut vielä paljon pahempaa kuin he, muuttui ääni kellossa. Jos niiden kokemusten jälkeen voi puhua Jumalan rakkaudesta ja anteeksiantamisesta, puheella on katetta!

Kunpa tervehdyttävä sanoma saisi koskettaa myös niitä, joihin Pisaran työ kohdistuu: entisiä ja nykyisiä vankeja, päihteistä toipujia, hylättyjä lapsia. Voimme vain aavistaa, millainen kivun ja kaunan määrä näitä ihmisiä rampauttaa. - Entä meitä...?

- Eeva Halme -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 15.—17.6. Pskovin alue Venäjällä

Perjantaina 15.6. aamuruskon aikaan alkoi matkamme kohti Venäjän rajaa. Porukkamme oli tiivistynyt neljään henkeen: matkanjohtajana Pekka Vauromaa, tulkkina Andrei, Spiridenko äitini Riikka Rauhala, Milla Rodina, joka jäi vierailulle Pietariin, sekä minä, Anna-Elina Rauhala. Matkamme sujui nopeasti rajalle eikä rajallakaan ollut viivästyksiä ja näin matka kohti Pietaria pystyi alkamaan. Suuren Pietarin ruuhkista

johtuen kiersimme kaupungin emmekä ajaneet sen läpi. Pietarista suuntasimme kohti ensimmäistä etappiamme, **Porhovin miestenkotia**, mikä sijaitsee 300 km Pietarista etelään. Porhovin miestenkodissa meidän oli tarkoitus majoittua ensimmäinen yö ja viettää asukkaiden kanssa aikaa.

Saavuimme iltamyöhään – Venäjän erittäin huonoista teistä johtuen – pieneen kaupunkiin nimeltä Porhov, jossa meitä odotti lämmin vastaanotto. Entiset narkomaanimiehet olivat perustaneet keskuksen, jossa he voisivat asua ja totutella takaisin normaaliin elämään. Oli mahtavaa nähdä, kuinka onnellisilta he näyttivät, vaikka olivat hyvin köyhiä; he olivat vähästä kiitollisia. He olivat vähistä varoistaan tehneet meille illallisen tiedettyään, että olimme tehneet koko päivän matkaa. Hetken ajan saimme kuulla heidän taustoistaan ja siitä, miten ovat päätyneet miestenkotiin. Saimme yöpyä heidän omassa kirkossaan lähellä miestenkotia.

Aamulla meillä oli yhdessä miestenkodin miesten kanssa heidän pienessä kirkossaan aamuhartaus. Oli hyvin koskettavaa kuulla, miten miesten lauluäänät kaikui kovaa ylistyshetken tullessa! Aika vierähti kuin siivillä ja pian täytyi lähteä kohti seuraavaa paikkaa, Porhovin lastenkotia.

Porhovin lastenkodissa asustaa noin 30 lasta. Lastenkoti auttaa eri kriiseistä kärsiviä perheitä pitäen hetken lapsia tai etsii lapsille pysyvämpiä sijaiskoteja tilanteiden mukaan. Osa heistä on täysin orpoja, joillakin ovat vanhemmat elossa tai joitakin muita sukulaisia, joiden luona lapset kyläilevät välillä viikonloppuisin. Kun nyt oli viikonloppu, oli vain osa lapsista paikalla. Kun menimme huoneeseen, jossa lapset olivat, meitä odotti syvä hiljaisuus. Lapset istuivat ringissä silmät suurina ja odottivat, mitä oli tulossa. Esittelimme itsemme lapsille tulkkimme välityksellä ja näyttelimme heille pantomiimina raamatunkertomuksen siitä, miten Jeesus rakastaa lapsia ja haluaa lasten tulevan hänen tykönsä. Lapset innostuivat järjestämistämme laululeikeistä ja olivat ihmeissään, kun jokainen sai oman pienen lahjan muistoksi. Lopuksi annoimme vain omaa aikaamme heille, ja monet lapset hakeutuivat aivan lähelle ja kiipesivät syliin. Mieleeni jäi eräs pieni tyttö, joka arasti tuli viereeni. Otin hänet halaukseeni ja hän halasi minua niin lujasti, etten päässyt halauksesta irti. Jokainen heistä jäi ainiaksi minun sydämeeni.

Matkamme jatkui kohti **Krjukovoa**, jossa pääsimme viettämään aikaa **naistenkodin** naisten kanssa. Sinne oli kerääntynyt eri miestenkotien johtajia, joiden kanssa saimme viettää siunatun ylistyshetken, mutta ennen sitä oli taas ruokaa tarjolla ja paljon. Saimme jakaa sanaa, todistuksia ja rukousta, sekä kuulla heidän tarinansa. Upean näköistä oli se, miten kiitollisia he olivat Jumalalle!

Pian täytyi lähteä seuraavaan paikkaan, kun iltakin alkoi jo hämärtää. Seuraavaksi meitä odotti **miestenkoti**, mikä sijaitsi **Lavrovolla**. Miestenkodin sijainti oli aivan mieletön. Se oli kuin pieni maatila, jossa heillä oli kanoja, kukko, lehmä, vuohi, kaneja, sikoja ja suuren suuri korppi. Miehet olivat niin

onnellisen näköisiä ja he säteilivät Jumalan rakkautta. Heillä oli monta rakennusprojektia meneillään ja he tekivät myös metsätöitä. Vietimme heidän kanssaan rukoushetken ja saimme kokea lyhyestä vierailustamme huolimatta suurta iloa ja siunausta.

Lähdimme ajamaan kohti seuraavaa yöpymispaikkaamme **Peshoryn** kaupunkia. Andrei oli järjestänyt niin, että saimme yöpyä hänen ystävä-pastorinsa Zenjan ja tämän perheen luona, missä toimi **paikallinen kotiseurakunta**. Iltapalan syötyämme uni tulikin nopeasti pitkän, antoisan sekä siunatun päivän jälkeen. Aamupäivällä saimme olla mukana kotiseurakunnan sunnuntaikokouksessa, jossa oli syvä Hengen läsnäolo. Pastorin vaimo toimi ylistyksen johtajana, Andrei piti opetuspuheen ja me muut todistimme. Tilaisuuden jälkeen pöytiin kannettiin ruokaa niin, että sellaista ruokamäärää en ole koskaan aikaisemmin nähnyt. Ruoka oli todella hyvää ja saimme lähteä täysin vatsoin kotimatalle. Oli koskettavaa nähdä tämän nuoren perheen halu palvella Herraa niin monella eri tavalla. Pastori vei meidät vielä **ortodoksiseen luostariin**, joka on venäläisille yksi pyhiinvaelluskohde. Luostarialue oli uskomaton kaikessa kauneudessaan ja kukkaloistossaan sekä siinä, kuinka hyvin rakennuksesta oli pidetty huolta.

Pietarissa pysähdyimme Liisa-tulkin luona, joka oli valmistanut meille upean aterian. Kiitos, Liisa, sinulle siitä! Hänen luotaan otimme paluumatkalle kyytiin mukaan Millan sekä hänen kaksi ukrainalaista sukulaistaan. Näin matkamme kohti kotia sai alkaa Pietarin hurjassa ruuhkassa ja myöhemmin rankkasateessa. Viipurin kautta tiemme kulki kohti koti-Suomea. Kotona Lauttasaareissa olimme maanantai-aamuna kello neljä, mistä muu matkaseurue jatkoi matkaa kohti omia kotejaan.

Matkalla tapahtui kaikenlaista, mutta kiitos Jumalalle enkelin varjeluksesta sekä uusista sisarista ja veljistä! Kiitos myös Andreille, joka jaksoi tulkata koko matkan ajan pyyteettömästi! Kiitos Pekalla rauhallisesta, viisaasta sekä isällisestä matkanjohdosta! Herra, siunaa kaikkia niitä, jotka pitivät meistä huolta ja anna heille runsaasti, kaksin verroin, takaisin, mitä he antoivat meille!

- Anna-Elina Rauhala -

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen ja Jukka Knuutti Espoosta, Paula Granqvist ja Piret Kalajainen Kouvolasta, Heli Karjunen ahdesta. Pikkubussin saimme vuokrattua Lääne-Nigulan seurakunnalta ja kuljettajana toimi Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta. Iloitsimme siitä, että Jukka oli kitaransa kanssa mukana. Hän vastaa Espoonlahden seurakunnan lähetyksestä ja kansainvälisestä diakoniasta ja halusi siksi tulla mukaan.

Harkun vankila miehet

Perjantaina illalla kohteenamme oli Harkun vankilan miesten tilaisuus. Harku on naisten vankila, mutta sinne on sijoitettu lopetetusta Rummun vankilasta joukko vanhoja miehiä. Vankilapappi oli lomalla, joten meitä ei ollut kukaan vastassa, vaan ilmoittauduimme sisään tulon ja ihmeksemme meidät laskettiin ilman saattajaa itse kävelemään vankilan läpi kirkkotilaan, joka oli jo avattu. Huone on melko pieni ja täynnä eri kirkkokuntien hengellistä materiaalia, myös kirjoja vaikka vankilan kirjasto on käytävän toisella puolen. Hetken odottelun jälkeen miehiä saapui seitsemän. Vartija lukitsi oven ja antoi meille aikaa puolitoista tuntia.

Miehet valittelivat pientä ryhmää kertoen osan uskovista vapautuneen ja osan kuolleen. Kuitenkin joukossa oli myös meille uusia miehiä. He kuuntelivat, kun Jukka lauloi ja puhui laulujen välillä. Joku laulu oli eestin kielellä, joku suomeksi ja osa englanniksi. Ehkä koskettavin oli Bob Dylanin kuolevan sotilaan laulu "Knocking on the Heaven's Door". Seinällä olevat suuri taulu Jeesuksesta Syykkarin kaivolla antoi Jukalle monia aiheita. Heli ja Paula puhuivat muiden syytöksistä ja siitä, miten vaikea on voittaa uudelleen ihmisten luottamus (Heli oman huume kautensa jälkeen) ja Tuula anteeksiantamuksesta.

Kun kerroimme miehille ohjelmastamme ja Tarton vankilan miesten vahvasta yhteislaulusta, oli heillä selvä selitys asialle: heillähän on Tartossa parempi ruokakin!

Miehet kysyivät heti puheiden päätyttyä, milloin tulemme uudelleen! Tuntui vaikealta, kun meillä ei ollut antaa heille päivämäärää. Eräs miehistä pyysi esirukousta, aiheena pää, silmät ja lonkka. Toinen kertoi syntyneensä Pietarin lähistöllä ja olleensa lapsena Suomessa koulussa, mutta sitten kaikki inkeriläiset lähetettiin Siperiaan, vaikka oli luvattu pääsy takaisin omalle kotiseudulle. Kyyneleet silmissä miehet tulivat kättelemään ja kiittämään meitä.

Kristus-päivä

Lauantaina osallistuimme Lillekylän stadionilla Kristus-päivään. Paikalla oli arvion mukaan n. 5000 henkeä, mikä on Viron suuruusluokassa paljon ottaen huomioon keskikesän helteisen päivän, jolloin monet olivat maalla. Espoonlahti oli hyvin edustettuna, sillä

katsomossa tapasimme myös Kari Roineen ja Hannu Hämäläisen, jotka veivät samalla matkalla avustuskuorman Lääne-Nigulan seurakuntaan.

Stadionilla olivat edustettuna kaikkien kirkkokuntien johtajat sekä lasten ja aikuisten suurkuorot. Viron kuntien liput olivat paikalla ja muodostivat stadionille ristin. Myös suuri joukko kansantanssijoita tuli kentälle muodostaen ristin. Moottorien jyrinä kertoi, että paikalle olivat tulossa myös Gospel Ridersien edustajat, Leevi Reinaru tuoden Missionikeskuksen lippua. Tilaisuudessa oli monia puheita, musiikkia ortodoksiveisusta gospeliin, Arvo Pärtin videohaastattelu, sekä paljon rukousta. Hieno kokemus paikalla olleille, rukoilemme, että se olisi siunaukseksi koko Viron kansalle.

Harkun vankila naiset

Lauantai-iltana meillä oli naisten tilaisuus Harkun vankilassa. Vastaavan vankilapapin Reet Erun ollessa lomalla, meitä tuli vankilan ulkopuolelle tapaamaan metodistipappi Andrei Spasetski ja otti vastaan tuomamme kaksi suurta laatikollista naisten siteitä. Hän ei kuitenkaan tullut mukaamme vierailulle, vaan ilmoittauduimme itse vastaanottoon ja saimme jälleen kulkea kirkkotilaan ilman saattajaa. Nyt tila ei ollutkaan vielä auki, vaan jouduimme odottamaan käytävällä. Ikkunasta näimme palan vankilan arkea, kun kaksi vankiäitiä ulkoilutti pihalla taaperoikäisiä lapsiaan.

Harkku on Virossa varsinainen naisten vankila. Jos täällä tulee käytöshäiriöitä, naiset joutuvat "jäähylle" Tarton vankilaan, missä kuri ja valvonta ovat kovempia.

Naisia tuli tilaisuuteen yhdeksän, osa heistä meille uusia. Kaksi heistä tuli narkomaaniosastolta jääden erilleen huoneen takaosaan selailen osan aikaa hyllyn kirjoja. Muut kuuntelivat intensiivisesti puheitamme ja Jukan laulua. Puheiden jälkeen kolme heistä pyysi henkilökohtaista esirukousta. Eräs naisista pyysi rukousta kolmen lapsensa puolesta, jotka ovat nyt isän hoidossa, hänellä itsellään on vielä jäljellä kolme vuotta vankeutta. Muut aiheet koskivat omaa terveyttä ja vankilalojen jaksamista. Erään naisen veli on Tarton vankilassa ja hänelle pyydettiin välittämään terveiset. Milloin tulette uudelleen, oli naistenkin kysymys meille, kun erkanimme.

Harkun jälkeen meillä oli vielä pitkä ajo Poltsamaalle yöpymään Piretin vanhempien luo. Vieraanvaraisesti he ottivat meidät vastaan ja lähettivät aamulla rukouksin Tarton vankilaan.

Tarton vankila, venäläiset vangit

Vankilan ulkopuolella baptistipappi Angelina Urbel oli tullut lomaltaan meitä vastaan. Toimme hänelle uuden käännöksen venäläisen Raamatun, mistä hän oli erityisen iloinen, Rossiija lähetysjärjestön venäjän-

kielisiä laulukirjoja no 1 ja lakanoita vapautuneiden vankien keskuksen. Angelina pyysi saada jatkossa miesten käyttöön myös laulukirjoja no 2.

Venäläisten tilaisuuteen tuli 36 miestä. Huomasimme, että nimilaatoissa olivat tunnukset A, B ja C. A tarkoitti, että ei osaa eestin kieltä, B että osaa sekä eestiä että venäjää ja C että osaa vain eestiä. Angelinalla oli auktoriteettia miesten keskuudessa; kun hän hiljeni, miehet hiljenivät ja jäivät kuuntelemaan hänen puhettaan perus evankeliumista. Miehet olivat vapautuneen oloisia, musisoivat ja osallistuivat hienosti hengellisiin lauluihin ja jäivät kuuntelemaan sitten meidän sanomaamme.

Jukka valloitti miehet lauluillaan ja puheillaan niiden lomassa, Paula puhui luottamuksesta Jumalaan, Heli omien kokemustensa pohjalta luottamuksen uudelleen voittamisesta ja Tuula katuvan saamasta armosta. Tilaisuuden jälkeen Angelina tuli kiittämään meitä sanoen, että miehille on tärkeää nähdä kauttamme henkilökohtaiseen uskoon sitoutuminen. Muutoin he voivat jäädä vain uskonnollisiksi, eivät omakohtaisen uskon löytäneitäneiksi.

Pikaisen lounaan jälkeen Angelina vei meidät Tarton baptistikirkon vanhaan Saalemiin, missä entinen vanki vaimonsa kanssa tarjosi tilapäismajoitusta vapautuville vangeille. Pihalla on puinen vanha ulkorakennus, missä oli tila paikallisten alkoholistien yöpymistä varten eli heille, jotka eivät halunneet tulla siisteihin sisätiloihin, mutta halusivat kuitenkin katon pänsä päälle. Ehdimme puhua vain lyhyesti, Heli kertoi oman elämänsä tarinan. Se oli niin koskettavaa, että osa kuulijoista pyyhki silmiään ja tilaisuuteen tulleet kaksi

nuorta tyttöä lähtivät kesken pois. Lupasimme tulla jatkossa uudelleen ja kysyimme, mitä voimme tuoda silloin. Vastaus oli selvä: tuokaa sydämenne.

Virolaiset vangit

Metodistipappi Olavi Ilumets tuli noutamaan meitä takaisin vankilaan, nyt eestinkielisten tilaisuuteen. Paikalle tuli n. 40 miestä, huomasimme, että yksi vanha mies tuli kainalosauvoineen molempiin tilaisuuksiin.

Olavi johti meidät luterilaistyyppisen liturgian mukaan, luki päivän tekstit ja antoi meille puheenvuoron. Tällä kertaa esilaulajat puuttuivat, mutta siitä huolimatta miehet lauloivat voimakkaasti.

Suurin osa miehistä kuunteli intensiivisesti, mutta joukossa oli myös muutamia, jotka huomautuksista huolimatta häiritsivät muita puheillaan. Vartijat ottivat heidän nimensä ylös tilaisuuden lopussa. Todennäköisesti se merkitsi sitä, että seuraavan kerran heillä ei ole pääsyä vastaavaan tilaisuuteen. Tulkaa uudelleen, jotkut pyysivät lähtiessään. Tästä saimmekin sopia Olavin kanssa tilaisuuden jälkeen.

Meillä oli edessä kiireinen ajo Tallinnaan ja laivalle, joka kesäaikataulussa lähtee jo 19.30 eli satamassa on oltava heti kuuden jälkeen. Kiitollisina varjelusta matkalla ja kaikista kohtaamisista palasimme kotiin. Seuraava matkamme on elokuun lopulla, jolloin teemme tutustumiskäynnin Itä-Virossa olevalle maatilalle, missä on kristillinen narkomaanikoti. Vierailimme tuolloin myös Tallinnan vankilassa. Rukoillaan näiden tulevien käyntien puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Matkalla: Suomesta matkaan lähti neliapila Pekka Vuoromaa, Aarne Haikonen, Kaija Andström ja Hannele Maukonen ja Venäjältä tulkiksi Oleg Osipov ja muusikoksi ja oppaaksi Vitali Filippenko. Matkaseurueesta tuli suunniteltua pienempi sillä Tarja Kauppinen ja Eeva Halme eivät pystyneetkään lähtemään matkaan

Kohteet: perjantaina Valkeasaari Hilja; lauantaina vanhusten sairaala, narkomaanikoti Popovka ja tulkki Liisa Lankisen mökki ja sunnuntai Valkeasaari Hilja Mutkari

Perjantaina lähdimme matkalle Nummelasta auto täyteen pakattuna. Menomatalla, Venäjän puolella jouduimme monen tietyömaan kohdalla jonottamaan ja odottamaan matkan jatkumista. Pääsimme lopulta Valkeasaareen.

Virkistytimme Hiljan luona Valkeasaareissa ja jätimme viemisemme. Hilja oli iloinen vierailustamme ja lähettää kuvansa välityksellä kaikille kiitokset ja terveisiä.

Lauantaina lähdimme aamulla **vanhusten sairaalaan** ja mukaamme tulivat tulkki Oleg ja Vitali. Vanhusten sairaalan väki oli ulkona penkeillä istumassa kun saavuimme paikalle ja me liityimme heidän seuraansa. Pastori oli juuri lopettanut puheensa ja laulu oli menossa. Heidän lopettaessa ohjelmansa tuli meidän vuoro. Kaija ja Arne puhuivat aluksi ja sitten Vitalin säestyksellä laulettiin. Sade keskeytti kuitenkin ulkona olon ja siirryimme sisälle jatkamaan ohjelmaa.

Sisällä Vitali jatkoi laulamista ja puhumista ja Kaija ja Oleg tervehtivät ja juttelivat vanhuksille ja kuuntelivat heidän asioitaan ja rukoilivat heidän kanssaan. Hannele seurasi ja tarkkaili ja otti valokuvia. Pastorille jätimme tuliaisia Valerille joka tällä hetkellä on invalidisairaalassa jalkaproteesin takia. Keskustelin puhelimitse hänen kanssaan tulkin avustuksella. Hän lähetti kaikille kovasti terveisiä ja kiitti saamastaan tuesta. Pastorin välityksellä saimme myös muille invalidisairaalan asukkailla toimittaa tuliaisia ja hengellistä kirjallisuutta.

Seuraava kohde oli **narkomaanikoti Popovka**, jossa meitä odotti aika moinen joukko eri ikäisiä ja kokoisia miehiä. Meille esiteltiin heidän 'muuttunut' kotinsa, jota rakennettiin ja laajennettiin kovasti koko ajan. Suunnitteilla oli, että sinne mahtuisi 20-30 asukasta.

Esittelyn jälkeen menimme sisälle, jossa Kaijan alkusanojen jälkeen Pekka puhui miehille ja

Hannelekin sanoi lopuksi muutaman sanan ja otti kuvia.

Matka jatkui illalla tulkki **Liisan mökille**, jonnekin monen mutkan päähän. Onneksi Vitali oli käynyt siellä ja hän näytti meille reitin, koska ilman Vitalia ei olisi kyllä löydetty perille. Liisan kanssa vaihdettiin kuulumisia ja syötiin iltapalaa ja tervehdittiin hänen miestään. Iloksemme näimme Liisan miehen toipuneen mukavasti saamistaan vammoista. Hänen toipumisaikansa jatkui kuitenkin vielä. Liisa ja hänen ihana koiransa kiittävät ja lähettävät kaikille terveisiä ja odottavat tapaamista.

Lauantai oli jo pitkällä, kun olimme takaisin asunnolla. Sunnuntaina paluureittimme kulki Valkeasaaren Hiljan kautta. Hiljan luona jatkoimme keskustelua ja lauloimme virsiä kirkossa. Hilja kiitti erityisesti hienosti sopivista jalkineista, jotka olimme antaneet hänelle perjantaina. Hänen kipeät jalkansa viihtyivät hyvin uusissa jalkineissa. Sitten seuraavaksi auto suunnattiin Suomea kohti, mutta ennen Suomea oli läpäistävä monet tietyöt. Olimme onnellisesti perillä Nummelassa, mutta näimme Pietarin alueella monta vakavaa kolaria.

- Hannele Maukonen ja Kaija Andström -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos, suojeluksesta ja varjeluksesta evakelointimatkoilla
- Invalidisairaalaan siirretyn Valerin puolesta, jotta hän löytäisi uskon veljiä ja sisaria
- Kolmen lapsensa puolesta pyysi rukoilemaan äiti, joka on virolaisessa vankilassa
- Vankilassa olevan miehen pää, silmät ja lonkka
- Pyyntö, että Jumala siunaisi kotimaatamme
- Ja että, Jumala siunaisi työtämme ja antaisi tarvittavat voimavarat
- Jotta Jumala johdattaisi meitä kohtaamaan tarkoittamansa ihmiset
- Rakastavia ihmisiä lastenkotilasten ympärille, siunausta siellä työskenteleville

Hyvä on

Hyvä on, että yhdessä voimme tuoda kiitoksen Herrallemme.

Hyvä on sydämen, jossa rauha taivainen hallita voi.

Hyvä on että sydän on puhdas. Hyvä on että viha on pois.

Hyvä, hyvä on sydämen, jossa rauha taivainen hallita voi.

Hyvä on, että ruumis ja sielu ovat uhratut Kristukselle.

Hyvä on, että poissa on pelko, vaikka taistelu on osamme.

Hyvä on ...

Hyvä on, että myrskytkin joskus meitä matkalla ravistelee.

Hyvä on, vaikka risti on raskas, Herra näin kotiin johdattelee.

Hyvä on ...

Hyvä on, kunhan elämä meillä sopusoinnussa laulumme on.

Hyvä on, silloin kaidalla tiellä, piikit ruusuiksi muuttuva on.

Hyvä on ...

Hyvä on, olla Jeesuksen kanssa, onnellisina myös vainoissakin .

Hyvä on, Jeesus meitä ei jätä, vaan Hän varmasti vie kotihin.

Hyvä on että sydän on puhdas. Hyvä on että viha on pois.

Hyvä, hyvä on sydämen, jossa rauha taivainen hallita voi.

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä FI40 5298 0620 0117 18

Espoon-Kouvolan ryhmä FI89 5297 0020 0926 57

Ukrainan lapsityö FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräyslupan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry

Eeva Halme, 050-3522792

Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi